

ת"פ 32439/08/13 - מדינת ישראל נגד ג. נ. (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

12 ינואר 2014

ת"פ 32439-08-13 מדינת ישראל נ' ג.נ. (עציר)

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד פיני סויסה

נגד

ג. נ. (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד רמתי אייל בשם עו"ד אלי בניה

הכרעת דין

בטרם אפרט את מלוא נימוקי הכרעת הדין מהוראת סע' 182 סייפא לחסד"פ, מצאתי להודיע על זיכוי של הנאשם מעבירה אחת של מעשה מגונה בפומבי וכן מעבירה של העלבת עובד ציבור.

מבוא:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו 5 עבירות אימים, 2 עבירות של מעשה מגונה בפומבי, ניסיון לתקיפה סתם, תקיפה סתם, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור.

על פי המתואר בכתב האישום, ביום 15.8.13, סמוך לשעה 20:40, ב... נערכה מסיבת יום הולדת בחצר הנמצאת בסמוך לכתובת הנ"ל. הנאשם הגיע למקום כשהוא בגילופין, איים על שכנו, ג. נ., בכך שאמר לו כי ישרוף אותו, יהרוג אותו וירצח וישבור אותו, וזאת בכוונה להפחידו. בדומה, מתואר בכתב האישום כי הנאשם איים על שכנתו, הגב' ט. א., בכך שהדליק מצת מול פניה ואמר לה שישרוף אותה, ובהמשך פתח את רוכסן מכנסיו חשף בפניה את איבר מינו ואמר לה: "בואי תמצצי".

על פי האמור בסע' 4 לכתב האישום, הנאשם פנה לשכנה נוספת שהייתה במקום, בשם ג. מ., ושאל אותה אם התקשרה למשטרה, ומשזו השיבה בחיוב נטל הנאשם שיפוד מעץ וניסה לתקוף אותה באמצעותו, בכך שניסה לדקור אותה בביטנה, תוך שמאיים עליה שהוא יהרוג אותה.

עוד מיוחס לנאשם כי תקף את שכנתו, ש. ד., כאשר לאחר חילופי דברים בינו לבינה חבט בה על ידיה וחשף בפניה את איבר מינו. משהגיעו שוטרים למקום זה איים עליהם מבעד לחלון ביתו, תוך שצעק לעברם שיחתוך להם את הפנים, יזיין

אותם אם יתקרבו, תוך שסרב לפתוח את דלת ביתו בפני השוטרים. לאחר שהוכנס לניידת איים על השוטר, גיא אסטון, בכך שאמר לו שירצח אותו ויזיין אותו. המשיך בהעלבת השוטר בתחנת המשטרה, וכן איים עליו שברגע שיתפוס אותו בחוץ הוא יחתוך לו את הגרון ושהוא לא ישכח את הפרצוף שלו ושאיפה שהוא יתפוס אותו הוא לא יסלח לו ולא משנה מה יהיה הוא ישלם על זה.

זירת המחלוקת:

במענה הכתוב של הנאשם לכתב האישום, מיום 26.11.13, זה כפר כפירה מלאה במיוחס לו ולחילופין טען כי גם אם ייקבע שחלק מהרכיבים העובדתיים של העבירות המיוחסות לנאשם יתגבשו, הרי שהנאשם נוכח היותו שיכור לא יכול היה לגבש את הכוונה המיוחדת אשר נטען שנדרשת בעבירות מסוג אימים, מעשה מגונה, הפרעה לשוטר והעלבת עובד ציבור. מטעם התביעה העידו המתלוננים ש. ד., י. ש., ט. א., גי'. מ. וכן השוטרים גיא אסטון ואברהם דדון. מטעם ההגנה הנאשם העיד לבדו.

סיכומי הצדדים:

ב"כ המאשימה ביקש מבית משפט להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום זה עתר מבית משפט לרכוש אמון לעדויות המתלוננים השונים אשר היו מפורטות, מדויקות, משתלבות אחת ברעותה ומחזקות זו את זו. עדותה של ש. ד., נתמכת בצילום החבלות על ידה הימנית. גם אם הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול זה לא יכול להנות מהגנת השכרות, שכן זה גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת וממילא השפעה זו לא הייתה במידה שמנעה ממנו להבין את שעשה, או את הפסול במעשהו. זה הפנה לראיות השונות מהן עולה כי הנאשם היה מודע למעשיו ויכול היה לגבש את הכוונה הפלילית המיוחדת. כך גם נטען שאפילו בית משפט לא יקבל הטענה כי הנאשם שלף את איבר מינו, יש לראות באמירותיו יחד עם פתיחת הג'ינס והכנסת היד כניסיון לביצוע מעשה מגונה בפומבי.

ב"כ הנאשם מנגד טען שלא ניתן ללמוד מהודעתו של העד י. ש. כי האמירות והאימים הופנו באופן קונקרטי כלפיו. אשר לעדה ט. זו לא מסרה במשטרה כי הבחינה באיבר מינו של הנאשם, ויש לדחות את הסבריה ל"גרסה כבושה זו", בפרט כאשר לדבריה כל מי שהיה שם ראה זאת. אשר לעבירות כלפי גי'. התיאור אשר מוסרת בדבר ניסיון דקירתה עם השיפוד מעץ, לא מצא ביטוי דומה בעדותו של ש. או עדותה של ט.. כך גם גי'. לא תיארה בהודעתה במשטרה את תנועותיו של הנאשם עם השיפוד אלא רק ציינה שזה ניסה לדקור אותה עימו. אשר לתקיפתה של ש., לדבריו, מדובר בעדה שחיפשה הזדמנות לריב עם הנאשם, וחרף הסתגרות בביתה ירדה אליו והתגרת בו.

עוד הוסיף כי לא ניתן ללמוד מעדותה של ש. או מיתר העדויות האם וכיצד הנאשם הכה אותה. העדה טוענת שלא ראתה את איבר מינו של הנאשם וממילא ביחס לעבירה זו, ספק עד כמה יש לראות במעשיו של הנאשם כמעשה מגונה בפומבי. אשר לעבירות כלפי השוטרים, אלו מבוססות על דברי שוטר יחיד, חרף כך שהיו שוטרים נוספים במקום. השוטר גיא אסטון עשה שימוש שלא לצורך בשוקר חשמלי ובניגוד לנהלים. מכאן, אפילו הנאשם השתמש במילים בוטות כלפי השוטר, יש לכך הצדקה שכן זה ניסה למנוע פגיעה נוספת בו באמצעות הטייזר. האמירות עצמן אינן מגיעות לכדי העלבת עובד ציבור בהתאם לפסיקה.

פרשת תביעה

עד התביעה גיא אסטון:

דוח הפעולה של השוטר, גיא אסטון, הוגש בהסכמה וסומן ת/4. מדוח הפעולה עולה שבשעה שזה הגיע למקום, כבר הסתיימו האירועים המתוארים בסעי' 1-7 לכתב האישום. מן הדוח עולה כי העד הנ"ל חבר אל ש., אשר מפרטת בפניו את מעשיו של הנאשם בסמוך לאחר התרחשותם. בדומה העד רושם את דבריה של העדה, ג'. מ. שהייתה נוכחות במקום: "ניגשתי לבית, מדובר בקומה ראשונה, ניסינו לפתוח ולא פתח. ניסינו לדבר איתו דרך החלון והוא קילל אותנו ואמר שהוא יחתוך לשוטרים את הפנים והוא יזיין אותנו במידה ונתקרב אליו... לציין שניסינו לדפוק בדלת והוא לא פתח. על פי בקשת קצין תורן כאמל ביקש להמתין ולהביא אותו. המתנו שם בערך כשעה ומתי, קצין יחידה, הגיע יחד עם ניידת, ד. מ., וניסה לדבר עם האמא שתפתח לנו ותביא את המפתח. בהתחלה מסרה שלא יכולה ואין לה וכיבוי אש היו במקום ואמרו שאם אין לה אנו נאלץ לפרוץ את הדלת על פי הנחייה של קצין תורן. אחרי כמה דקות שהסברנו לה היא הביאה לאיש כיבוי אש, לעונה לשם מ. ח., את המפתח ופתחנו ונכנסנו לבית וראינו את הבחור ישן על הספה, הערנו אותו, הודעתי לו שהוא עצור בגין תקיפה ואיומים. באתי לשים עליו אזיקים והוא התנגד. בהתחלה תפסתי אותו מהידיים כדי לאזוק אותו והוא החל להשתולל. הצלחנו להוריד אותו לניידת עם צוות ד. ושמונו אותו בניידת. בניידת הוא אמר שהוא ירצח אותי ויזיין אותי ושאני אמצוץ לו את הזין. לציין שמדובר בשיכור".

בהמשכו של דוח הפעולה שנערך בכתב (סומן ת/5), מתאר השוטר כי: "בכניסה הוא ירק עלי, בתוך הניידת פגע בי ביד. לציין שהוא השתולל ואמר שנעזוב אותו ונאלצתי להשתמש בשוקר חשמלי כדי שיירגע. הוא שוב ניסה לירוק עלי ואז נרגע. העליתי אותו למעלה לחדר מעוכבים בכדי שימתין עד לחקירה. לציין שהגענו לחדר שהוא שוב השתולל ובחדר התחיל לצעוק ורצה ללכת... לציין שבחדר מעוכבים הבחור החשוד ירק עלי שוב מרחוק, אמר לי שיתפוס אותי בחוץ וזה יהיה הסוף שלי".

בחקירתו הנגדית אישר העד את הפרטים המופיעים בדו"ח. העד מסר שלא הפשיט את הנאשם במהלך כל האירוע. ציין כי התרשם שהנאשם שיכור על סמך דברי המתלוננת (עמ' 24 שורות 9-10). העד טוען כי עבר הסמכה לעשות שימוש בשוקר, תוך שציין שאין המדובר בטייזר היורה חיצים אלא בשוקר חשמלי. לדבריו: "השתמשתי בשוקר, הבן אדם השתולל, ירק עלי, לא רצה לרדת מהניידת, השתולל בניידת. אני השתמשתי בשוקר כי זו הדרך היחידה שהייתה לי להשתלט עליו" (עמ' 24 שורות 24-25).

העד הכחיש שנעשה שימוש בטייזר לכיוון הראש. לא שולל שיתכן והדבר נעשה בגב, אולם מאידך לא זוכר זאת באופן פוזיטיבי. זה אישר כי בשונה מאקדח טייזר, יש צורך בהצמדתו של השוקר לגוף ולא ניתן לעשות זאת ממרחק. לאחר השימוש בשוקר, הנאשם נרגע (עמ' 25 שורות 13, 20, 30).

העד לא יכול למסור הסבר מדוע שוטרים אחרים שהיו נוכחים באירוע או בחלקו לא רשמו אף הם דוחות פעולה. העד עומת עם כך שעשה שימוש בשוקר ללא צורך ומבלי שהיה תחת סכנה וענה כי: "אין לי מה להגיד. המכשיר

שמשתמשים בו בטייזר זה בסכנת חיים. השוקר שמשתמשים בו, ההנחיה מאז שהמפכ"ל הוציא את ההנחיה להשתמש בטייזר, אותו אדם השתולל. לא מדובר בסכנת חיים מבחינת שוקר" (עמ' 26 שורות 19-17).

העדה ט. א.:

בעדותה בבית המשפט זו פירטה כי במועד הרלבנטי ביקשה לערוך מסיבת יום הולדת לאמה, יחד עם שכנים וילדים בגינה שנמצאת בשכונה. זו הבחינה בנאשם מגיע לגינה וישב על דנדנה שהייתה בצד, אמר לילדים שבאו לשבת במקום שיעופו משם וכך גם הבן שלה סיפר לה שהנאשם אמר לו (עמ' 27 שורות 11-7).

בהמשכם של דברים, זו מציינת את האינטראקציה שהחלה בין הנאשם לבין השכן, י., שהיה אחד ממוזמני האירוע: "ישבנו וגבי התחיל לקלל את השכן יוסי. אלו היו קללות שלא מקובלות וגם ילדים שמעו את זה. אף אחד לא התייחס לקללות... הוא קילל ואיים. הקללות היו כלפי השכן יוסי, כי כל הזמן אמר אני אזיין אותך, אתה מניאק. המילים חזרו על עצמן, זה היה במהלך 40 דקות... אחרי זה הוא הבין שאף אחד לא מתייחס אליו והוא בא לשולחן ואני אמרתי לגבי שהוא שמה מספיק. הבנתי שהוא מסטול... הוא התחיל לצעוק עלי, לקח את המצית מהשולחן ומהכיס שלו והדליק אותה וסיבב אותה מול הפנים שלי ואמר אני אשרוף אותך לא יעזור לך אף אחד. אני חזרתי למקום כי הבנתי שלא שווה לריב. הוא תפס אותי עם היד ואמר מה את חושבת את עצמך. אני לא זוכרת בדיוק. הוא תפס אותי ואמרתי שהוא לא יגע בי בידיים.

שאלה: ברגע שהתעלמת ממנו מה הוא עשה?

תשובה: כשאני ישבתי הוא בא אלי בתנועה לא נעימה, פתח את הריצ'רץ' שלו ואמר לי תמצצי לי עכשיו וזה היה מול הילדים.

שאלה: ראית את איבר המין שלו?

תשובה: כן.

שאלה: מה עשית לאחר המקרה הזה?

תשובה: כבר לא היה לי מה לעשות, אמא שלי בכתה... אני הסתובבתי כי לא היה לי נעים להסתכל, אני הסתכלתי על אמא שלי. לא ידעתי מה לעשות. כל הזמן אמרתי לג. שילך הביתה ושהוא עבר את הגבול" (עמ' 27 שורה 14 עד עמ' 28 שורה 7).

בחקירתה הנגדית עומתה עם כך שבהודעתה במשטרה ציינה שהוא רק פתח את הרוכסן של המכנסיים שלו ולא הזכירה את איבר המין וענתה כי היא זוכרת היטב את מה שמסרה: "לא צריך להראות לי מה אמרתי. אני יודעת מה אמרתי. פשוט יש דברים שממש לא נעימים כל כך. אם אתה גבר אתה יכול להבין במה מדובר. אף פעם לא היו כלפי מעשים כאלו. פתח ריצ'רץ' והתחיל להוציא את זה. אני לא יודעת מה היה. אני סובבתי את הראש. הרגשתי אותו על ידי, על יד הפנים שלי, כשישבתי על כסא...

שאלה: מתי בפעם הראשונה אמרת למישהו שהוא הוציא את איבר המין?

תשובה: באותו ערב כולם ראו את זה (עמ' 32 שורות 4-11).

העדה מציינת כי סיפרה זאת גם לאמה שראתה זאת, דיברה על כך עם אנשים, לרבות עם עו"ד שבמשרדו עובדת כאשר לדבריה: **"הסברתי לך. זו פעם ראשונה בחיים שנתקלתי בדבר כזה. שתבין אותי, באמת לא נעים לי הדברים האלה"** (עמ' 32 שורות 31-32).

עדה זו מציינת כי בהמשכם של דברים, ולאחר שאמרה לנאשם שתתקשר למשטרה, הוא המשיך להיות נוכח במקום, לקח סליטים וירק בשולחן. שכנה נוספת במקום, בשם ג., התערבה ואמרה שהוא מפריע להם. בשלב זה שהבחינה שג'. קמה לכיוון הנאשם רצתה לקחת את הדברים מהשולחן וכך גם את הסכין שהיה מונח על השולחן (עמ' 28 שורות 10-12).

"והוא בא איפה שהיה סכין, היה שתוי, הוא לקח ואמר מה את באה לפה, אני אדקור אותך, תעופי מפה. אמר את זה לג'. כשהוא הבין שאף אחד לא מתייחס אליו התחיל לצעוק על ר., ר. המזדיין וכל מיני קללות כאלו... החלון שלהם היה פתוח והוא התחיל לצעוק לחלון. הבן אדם חיפש עם מי לריב. אמא של ר. שמעה את זה והיא רצתה למנוע את הבלאגן הזה. היא עצרה (צריך להיות יצאה - ד.ב.ט.) וניסתה להרגיע את ג.."

שאלה: ואז מה עשה ג.?

תשובה: הוא תפס אותה והתחיל לדחוף אותה. ר. יצא להפריד ביניהם כי זה מובן. אני באותו רגע הסתכלתי על אמא שלי ולא ראיתי. ראיתי את ג. ואת ר. על הרצפה. לא ראיתי בדיוק מה קרה שם."

העדה נתבקשה בחקירה נגדית לפרט לגבי הצעקות שהפנה הנאשם כלפי ר. וציינה כי משפחת ד. גרה בקומה שנייה. הנאשם עלה לבניין, ירד והמשיך לצעוק. אשר לדבריה של ש. שהופנו לנאשם **"בוא תזיין אותי"**, אלו נאמרו אליבא העדה כתגובה לדברים שהנאשם צעק (עמ' 33 שורות 1-10).

העדה מתארת את העימות הפיזי שהחל עימות בין הנאשם וש.: **"אני רק ראיתי איך שהוא תפס ודחף את ש.. אני רק חשבתי איך אני מוציאה את אמא מהגינה. לא זוכרת כל כך טוב מה שהיה.שאלה: אז בדמיון שלך את זוכרת חלקים?תשובה: חלקים. הוא התחיל להתנפל, לדחוף ותפס אותה ביד. ילדים התחילו לבכות. כבר באמת היה בלאגן"** (עמ' 33 שורות 13-18).

עדה זו מסרה כי הבחינה, לאחר הגעת השוטרים, בנאשם יורק מהחלון לעבר השוטרים, מקלל אותם: **"אותם קללות ששמעתם קודם, כמו שהוא אמר לכל אחד"** (עמ' 33 שורה 30). העדה ציינה כי סירבה שילדיה הקטינם יחקרו במשטרה. כך גם ציינה שלפני כחצי שנה כמעט וקיבלה מכות מאחיו של הנאשם, כאשר לדבריה עם הנאשם היו לה דווקא יחסים טובים (עמ' 29 שורות 33-34).

בחקירתה הנגדית אישרה שהיה אלכוהול במסיבת יום ההולדת. כי יש לה היכרות טובה עם כל הנוכחים במקום, למעט ג'. סה"כ במסיבה היו בסביבות 10 מבוגרים. לדבריה, הסיקה כי הנאשם שיכור בשל התנהלותו מול הילדים, בשל ריח של אלכוהול ובשל כך: **"כל השכנים יודעים ברגע שגבי שתוי הוא מדבר יותר מדי ומדבר לא לעניין"** (עמ' 31 שורות 1-4). העדה ציינה כי הנאשם עמד על רגליו אבל יכול להיות שלא הבין מה הוא אמר.

העדה ש. ד.:

עדה זו מוסרת כי הייתה בביתה בשעה שהשכנה חגגה יום הולדת לאימה. לדבריה, החלה לשמוע את הנאשם צועק מהחלון: **"ר., יא בן זונה, יא מזדיין. אני אזיין אותך בתחת, אתה עד מדינה. הוא בחוץ והבן שלי בבית"** (עמ' 35 שורות 8-9). לדבריה, בשלב זה הבן שלה שאל אותו מדוע זה מקלל, אולם הנאשם המשיך וקילל. בשלב זה הנאשם עלה עליה לבית פתחה לו את הדלת אולם הוא ירד למטה והמשיך לקלל את בנה ואותה.

בשלב זה צעקה לו: **"יש לך כזה גדול שאתה מזיין את כל השכונה? את כולם? אני יורדת. פתח את הרוכסן שלו והוציא את איבר המין שלו. אני מרוב בושה הסתובבתי, הוא המשיך לנבל את הפה ולקלל, נכנס לגינה והתחיל עם האלימות איתי. יש לי עדיין שריטות כאן"** (עמ' 35 שורות 15-18).

לדבריה, השריטות נגרמו לה: **"בחוץ, הוא רב איתי. הוא קפץ עלי, תקף אותי... הוא שרט אותי, הרביץ לי, שרט אותי וניסה להפיל אותי... אני אפילו לא זוכרת איך בדיוק הוא תקף אותי, הכל היה חם. איך אני אסביר לך. כשאמרתי לו יש לך כזה גדול שאת המזיין את כולם הוא ירד לגינה ותקף אותי"** (עמ' 35 שורות 24-32).

בהמשך, לדבריה, הבן שלה ר. ירד, לאחר שראה את הנאשם תוקף אותה. הנאשם הפיל גם את בנה והשכן עמד שם ליד המנגל על מנת שהגחלים לא יפלו מהם. לאחר הגעת השוטרים הנאשם המשיך לקלל את השוטרים וירק על השוטרים (עמ' 36 שורות 9-18). לדבריה, ג'. סיפרה לה, כבר באותו מעמד, כי הנאשם איים עליה עם שיפוד שידקור אותה.

עדה זו, בדומה לט., התבקשה לפרט, באופן מדויק, מה עשה הנאשם לאחר שאמר לה שתמצוץ לו, ובמה בדיוק הבחינה. לדבריה: **"פתח את הרוכסן, תשמע אני מתביישת לספר. הוא אמר אני אזיין אותך (העדה מדגימה תנועות של פתיחת רוכסן מכנסיים), הנאשם הוציא את איבר המין שלו. את זה ראיתי בעיניים שלי ואחרי זה הסתובבתי"** (עמ' 37 שורות 12-14).

מאידך, בחקירתה הנגדית ציינה כי:

"שאלה: לגבי אירוע הוצאת המין, מה את ראית?"

תשובה: לא הסתכלתי.

שאלה: איך את יודעת שהוא הוציא את איבר המין שלו?

תשובה: כי ראיתי שהוא פתח את הריצ'רץ' ושם את היד שלו בפנים.

שאלה: אז יכול להיות שהוא לא הוציא?

תשובה: יכול להיות.

שאלה: מה בדיוק ראית?

תשובה: שהוא פותח את הריצ'רץ' ושם את היד בפנים

שאלה: בחקירה ראשית אמרת שהוא כן הוציא את איבר המין?

תשובה: ברגע שהוא פתח את הריצ'רץ' ושם את היד בפנים הסתובבתי, כי אין לי כל אינטרס לראות את איבר המין שלו. מה אתם מחפשים פה.

שאלה: אמרת קודם את זה ראיתי בעיניים שלי. מה ראית? את תנועת ההוצאה או את איבר המין?

תשובה: את תנועת ההוצאה. לא ראיתי את איבר המין שלו.

העדה ג'. מ.:

העדה גרה בשכנות לנאשם. הייתה אחת מהמוזמנים למסיבת יום ההולדת. עדה זו מציינת כי הבחינה בנאשם יושב על הנדנדה בגינה עם כוס ביד, כאשר החל לקלל את השכן י. ש. (עמ' 43 שורות 1-12). לדבריה, לא התייחסו לקללות, וכי הנאשם היה שיכור. הקללות נמשכו שעה כאשר בשלב מסוים הנאשם התקרב לשולחן והחל לאכול מהצלחת שהייתה שם: "אז הוא התחיל לריב עם ט. הבת של זו שהייתה לה יום הולדת. הוא התחיל לריב איתה ואמר לה משהו, בואי נסגור חשבון, יש לך חשבון איתי. בואי נסגור חשבון אני אשרוף לך את הפרצוף. אז הוא הדליק מצית על הפרצוף שלה ואני פחדתי, התקשרתי למשטרה... אחרי שראיתי שהוא מדליק את המצית על הפרצוף שלה, כי רק ככה הוא היה שורף את השיער שלה. הוא התחיל לריב עם ט., זה היה לא יפה. הילדים שלה היו שם" (עמ' 43 שורות 20-28). בחקירתה הנגדית ציינה כי האירוע עם המצית היה במרחק קרוב של פחות ממטר.

לדברי עדה זו, בשלב זה, לאחר שהתקשרה למשטרה: "הוא שמע שהתקשרתי למשטרה, וכל מה שדיברתי עם השוטר. הוא הסתכל עלי אם אני התקשרתי למשטרה. כן, אני התקשרתי למשטרה כי מה שאתה עושה פה לא יפה. אז הוא לקח שיפוד וניסה לעשות עלי... איך אומרים? (מחווה תנועה של דקירה). הוא לקח שיפודים מהשולחן ועשה לי ככה עם השיפוד (מדגימה תנועה עם השיפוד עם היד קדימה). לא קרה לי כלום כי חבר שלי לקח אותי לכניסה של הבניין. הוא אמר שהוא יהרוג אותי" (עמ' 43 שורה 29 עד עמ' 44 שורה 2).

העדה שמעה את הנאשם אומר לש. שתמצוץ וכך גם מתארת את אופן תקיפתה על ידי הנאשם: "הוא ירד את הזה של

המכנסים ואמר לה תמצצי לי. אני ראיתי את זה ושמעתי את זה... הבן של ש. ירד כי הוא הרביץ לש.

שאלה: איך הוא הרביץ לש?

תשובה: זה לא... איך אומרים את זה? הוא לקח אותה (מבצעת תנועה של אחורה קדימה עם הידיים) (עמ' 44 שורות 9-14). עוד ראה עמ' 44 שורות 24-27, שם מתוארת ההדגמה של העדה את מעשיו של הנאשם.

העדה שוללת כי הבן של ש. הוא זה שתקף את הנאשם, אם כי מציינת שראתה את שניהם על הרצפה ולא ראתה מי הלך מכות עם מי. ככל שהדבר נוגע להוצאת איבר מינו של הנאשם ג. מוסרת כי: "לא. הוא פתח את זה, ואמר לה **תמצצי לי. בואי תמצצי לי, משהו כזה, אחרי שהוא פתח את המכנסים**" (עמ' 47 שורה 20). בצד זאת אישרה, לשאלת ב"כ הנאשם, שלא הבחינה באיבר המין שלו: "לא יכולה להגיד שראיתי את הבולבול שלו."

שאלה: ראית כמה הוא פתח את הריצ'רץ'?

תשובה: כן.

שאלה: עד הסוף?

תשובה: כן.

שאלה: אבל את הבולבול לא ראית?

תשובה: אני לא רציתי לראות.

שאלה: זה ריצ'רץ' או כפתורים?

תשובה: ריצ'רץ'" (עמ' 48 שורות 3-11).

העדה מציינת כי הבחינה בנאשם מקלל את השוטרים, לאחר הגעתם, ואף ירק לכיוון השוטרים (עצ' 49 שורות 16-19).

העד י. ש.:

הודעתו של העד במשטרה הוגשה בהסכמה וסומנה ת/8ב'. בהודעה זו, מיום 18.8.13, מספר העד כי הנאשם הגיע וישב בנדנדה, ובהמשך החל לקלל אותו: "ואמר לי למה התווכחת עם אמא שלי, הוא אמר אני אשרוף, אני אהרוג, אני אשבור, אני ארצח ולא מפחד מכלום. אחר כך עבר ליתר השכנים וקילל אותם, העליב אותם, ניבל את הפה ואמר להם תמצצי לי. הוא פתח את הריצ'רץ' ואמר לט. בואי תמצצי לי ואז הוא הדליק מצת ואז אמר לט. אני אשרוף אותך ואתכם. ג'. הייתה שם ואמרה לו אני מזמין משטרה ואמרה (צריך להיות - אמר - ד.ב.ט.) לה אני אדקור אותך ואז הוא לקח מקל שיפוד ואמר אני אדקור אותך, את בהריון... הוא עזב את הגינה והלך לחלון של ש. שזה קרוב אלינו והתחיל לקלל אותה ואת ר. הבן שלה, מניאק אתה מתלונן, כל מיני, עד מדינה, כל המילים שלו. אמא שלו ירדה ישבה איתנו ואז הוא חזר אלינו והמשיך לקלל אז ש. אמרה

לו תצא מפה והוא נתן לה מכה ודחף אותה ואז רוני הגיע כדי להגן על אמא שלו ואז הוא קפץ על ר. והפיל אותו".

בחקירתו הנגדית, ציין כי מכיר את הנאשם עוד מילדות. לדבריו, כאשר אינו שיכור הנאשם הוא אדם טוב, אולם מאידך כשהוא שיכור הוא בעייתי. ביחס למידת שכרותו של הנאשם באותו ערב ציין העד כי: "הוא לא היה שיכור עד כדי כך שהוא יהיה זרוק. שיכור שצועק, מדבר, מקלל. אבל לא עד כדי שהוא זרוק מעולף על הרצפה. לדעתי הוא היה שיכור שעדיין יודע מה שהוא עושה ומה שהוא מדבר. אבל המחשבות שלו, ההצעות שלו, כל מה שצריך לא הגיוני... כשאני הייתי הוא היה שיכור אבל שיכור שיודע עדיין לדעתי, אני לא רופא להבדיל בין טוב לבין מה שהוא עשה. אבל הוא עדיין מבין מה שהוא רוצה. יכול להיות שאחר כך עלה לו האלכוהול. הרבה פעמים יש מצב שאדם שיכור לא יודע מה הוא עושה ולוקח עוד קצת זמן והבן אדם מגיע ל..." (עמ' 50 שורות 16-25).

עד זה חזר על דבריו לפיהם הנאשם היה שיכור אך הבין את מעשיו גם בהמשכם של דברים, ראה עמ' 50 שורה 29 עד עמ' 51 שורה 2.

העד ציין כי מבחינה כרונולוגית העימות עם ש. נעשה לאחר שהיה לנאשם עימות עם ג'. אשר לתקיפה של ש., המיוחסת לנאשם, זה ציין כי: "תוך כדי היה ויכוח קטן ואז הוא התנפל על ש. ותפס לה ביד... הוא תפס, הוא החזיק. אני ראיתי התנפלות מצידו לכיוון ש.... כשהוא בא, מדבר, וקופץ עליה (מדגים תנועה של השלכת ידיים לפנים וסגירת האגרופים).

שאלה: לבעוט הוא לא בעט בה?

תשובה: לא. לא בעיטות לא ראיתי.

שאלה: היא העידה ששרט אותה. ראית אותו שורט אותה?

תשובה: לא יכולתי לראות. הוא אחז אותה. אני ראיתי שהוא אחז אותה" (עמ' 51 שורות 19-27).

אשר לחשיפת איבר מינו של הנאשם, זה ענה: "אני לא זוכר אם חשף, אני לא ראיתי.

שאלה: ... בהודעתך אתה אומר שהוא פתח את הרוכסן ליד ט.. פתח את הרוכסן זה מה שראית?

תשובה: נכון. אבל איבר מין לא ראיתי וגם לא הסתכלתי. לגבי ש. אני לא יודע. יכול להיות שהיה ולא שמתי לב ושהייתי עסוק בדברים אחרים" (עמ' 52 שורה 6-10).

לגבי אופן לקיחתו של הנאשם לתחנת המשטרה, והוצאתו מביתו, העיד כי: "כמו בן אדם שמשתולל, שלא רוצה. היה שם קצין שאמר להם חברה קחו אותו לאט לאט..."

שאלה: הוא היה בלי חולצה ובלי נעליים?

תשובה: זה לא ראיתי. לא שמתי לב לפרטים האלה. אני ראיתי שלוקחים את ג. (עמ' 52 שורות 14-17).

עד תביעה אלירן רז:

מדובר בשוטר שגבה את הודעתו השנייה של הנאשם שהוגשה וסומנה ת/9. העד נשאל מדוע לא נערכה לנאשם בדיקת דם, חרף דבריו ששתה ולא ידע למסור מדוע לא נערכה לו בדיקת דם או בדיקת ינשוף. העד לא ידע להגיד האם הנאשם היה לבוש בעת חקירתו וכך גם לא ערך בדיקה על גופו של הנאשם.

פרשת ההגנה:

במסגרת פרשת ההגנה עלה הנאשם להעיד להגנתו. הנאשם מציין כי: **"אמרתי שלא הייתי שיכור, שתיתי רק 2 כוסיות של וודקה. לא כוסות גדולות. כוסות קטנות מעורבב עם משקה אנרגיה"** (עמ' 61 שורות 13-14). הנאשם מאשר כי ישב על דנדנה שהייתה בגינה והבחין בשכנים שישבו, שתו ועשו על האש, כאשר לדבריו הם היו שיכורים. הנאשם מציין כי התיישב לידם ואף הציעו לו שיפוד עם בשר אולם סירב להצעה זו. לאחר כ-20 דקות חצי שעה החל להתווכח עם השכן שגר מעליו, בשם י. ש. הרקע לויכוח קשור לדברי הנאשם לכך שהשכן סירב לתת לאמו כסא לשבת עליו. הנאשם מציין כי השכן התחיל לצעוק עליו: **"...בגלל שהייתי אחרי וודקה נפגעתי מהצעקות שלו אז הגבתי במילים בלי להרים ידיים לא עליו או ש. או אישה שהייתה שם בהריון"** (עמ' 61 שורות 28-30).

הנאשם מכחיש שהדליק מצית מול פניה של ט.. כך גם מכחיש שפתח את רוכסן מכנסיו וחשף את איבר מינו, כשלדבריו אפילו לא נגע בריצ'רץ'. הנאשם מכחיש שעשה כל שימוש בשיפוד מעץ לתקוף את ג'. וכלל לא נגע בשיפוד. ביחס לר., מכחיש כי היה ביניהם כל עימות פיזי, ולדבריו הקשר עימו באותו יום מתמצה בוויכוח (עמ' 63 שורות 3-4 וכן שורה 9). הנאשם מציין כי לא יכול היה לפתוח את הדלת בשעה שהשוטרים ביקשו להיכנס שכן המפתח לא היה ברשותו אלא ברשות אימו. כך גם הנאשם מכחיש שירק לעבר השוטרים (ראה עמ' 63 שורה 28).

הלכה למעשה, הנאשם מכחיש את כל המיוחס לו למעט עימות מילולי עם השכן ר., עם ש. ובנה. לעומת זאת הנאשם מודה כי לאחר שנעשה השימוש בשוקר התחיל לדבר לא יפה "למשטרה" מעצבים ועל כך ביקש להתנצל. הנאשם טען כי כל העדים משקרים. כשביקש לספר מדוע יבואו כל העדים, איש איש מטעמו, ויעליל עליו, טען כי: **"זה מטריד אותי שממציאים את זה. אני חושש שט., ג'. וש. מישהו שילם להן כסף כדי שימציאו עלי שקרים כאלה. יש אנשים שסתם שונאים אותי או ש. הזאת תהיה השונאת שלי שכבר פעם שנייה מפילה אותי בבית הסוהר. הילדים שלה שונאים אותי"** (עמ' 65 שורות 22-25). ובדומה: **"ט. הזאת והאישה בהריון ש. לפי המחשבה שלי, יש מישהו ששילם להן כסף כשיפילו עלי תיק"** (עמ' 66 שורות 5-6).

ביחס לסימן חבלה על ידה של ט., ענה כי: **"אני לא נגעתי בש. והשריטות שהיא הראתה לנו או שהיה לה את זה או שהיא עשתה את זה בכוונה"** (עמ' 67 שורות 21-22).

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את עדי התביעה ואת הנאשם ולאחר ששמעתי את סיכומי הצדדים מצאתי, כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את כל המיוחס לנאשם למעט עבירה אחת של מעשה מגונה בפומבי אשר מצאתי לזכות הנאשם ממנה מחמת הספק וכך גם מצאתי לזכותו מעבירה של העלבת עובד ציבור, הגם שהתרשמתי שהדברים המיוחסים לנאשם בכתב האישום אכן נאמרו על ידו, והכל כפי שיפורט להלן.

כפתח דבר, אציין כי הרשעתו של הנאשם מבוססת על האמון שבית המשפט נותן בכל אחת מעדויות המתלוננים ככלל, ומשילובן של אלו באלו בפרט. לאחר שמיעת הראיות והתרשמות ישירה מכל אחד מן העדים, שוכנעתי כי האירועים המפורטים בכתב האישום אכן התרחשו ולא כפי טענת הנאשם אשר טען שלא היו דברים מעולם (בצד העלאת טענת קונספירציה בעלמא שיהיה בה כדי להסביר הכיצד שורה ארוכה של מתלוננים באים ומטיחים בו אחד אחר השני כי זה פגע בהם). אל מול האמון שרוכש בית המשפט למתלוננים, הרי שמנגד בית המשפט דוחה את גרסתו של הנאשם אחר שזו נמצאה כבלתי מהימנה, בלתי הגיונית, מיתממת, מתחמקת, וזאת ביחס למרבית הפרטים שבה.

סעיף 1 לכתב האישום - עבירת איומים

ככל שהדבר נוגע לאמור בסעיף 1 לעובדות כתב האישום, הרי שהרשעת הנאשם מבוססת דברי העד י. ש. (אך לא רק) (כפי שמצאו ביטוי בהודעתו שהוגשה בהסכמה. לא מצאתי לקבל הטענה לפיהם המדובר באיומים כלליים שלא דווקא הופנו כלפי העד י. ש. הדברים עולים באופן ברור מהודעתו של העד אשר מצייין, כי: "התחיל לקלל אותי בעיקר, ואמר לי למה התווכח עם אמא שלי. הוא אמר אני אשרוף, אני אהרוג, אני אשבור, אני ארצח ולא מפחד מכלום. אז לא התייחסתי אליו אחר כך הוא עבר ליתר השכנים". כך גם בהמשך נשאל באופן קונקרטי: " האם הוא איים עליך? איים באופן כללי. לא לקחתי את זה באופן אישי". (הדגשות שלי ד.ב.ט.).

העד הנ"ל שהינו שוטר פנסיונר הותיר רושם מהימן על בית המשפט ולא מצאתי תימוכין לכך שזה מבקש את רעתו של הנאשם. העד ענה בחקירה נגדית על כל שנשאל מבלי להתחמק, מסר עדות סדורה והגיונית, ללא שמצאתי כי סתר עצמו ביחס לדברים אותם מסר במשטרה או ביחס לעדים אחרים.

עדות של העד ש. נתמכת ומחוזקת בעדויות המתלוננים הנוספים שהיו במקום. ט. א. אשר מציינת שתחילת האירוע בקללות של הנאשם שהופנו כלפי השכן י. לדבריה, האמירות של הנאשם התפרסו על פני כ - 40 דקות (עמ' 27 שורה 14). כך גם העדה ג'. מ. מציינת, כי הנאשם החל לקלל את השכן י. (עמ' 43 שורות 12-1).

סעיפים 2-3 לכתב האישום : איומים - מעשה מגונה בפומבי:

אשר לאמור בסעיף 2 ו- 3 לכתב האישום, הרשעתו של הנאשם מבוססת על עדותה של ט. א. עדות לה בית המשפט

רוכש אמון לאחר שהתרשם ממנה באופן בלתי אמצעי ובהצטרף עדויות יתרת המתלוננים. עדה זו פרטה כיצד ביקשה לחגוג לאימה יום הולדת וכיצד השתלשלו האירועים באופן כרונולוגי למן הגעתו של הנאשם ועד אשר החל העימות בין הנאשם לר. בנה של ש. שאז כבר לא עקבה אחר הנעשה. עדותה משתלבת היטב בדברי המתלוננים הנוספים, אשר גם אם לכאורה מכירים אחד את השני וגם אם היו יחדיו באותה מסיבה לא מצאתי כי מדובר בקבוצה הומוגנית, בעלת קירבה משפחתית או אחרת בעלי אינטרס או מניע משותף להפליל הנאשם. בית במשפט התרשם כי המתלוננים, ככלל, הנם אנשים מן הישוב, עובדים, בעלי רמות קירבה שונות אחד לשני כאשר ברי שלא עסקינן בקבוצה מתוחכמת שחברה לה יחדיו להעליל על הנאשם.

ככל שהדבר נוגע לאיומים תוך הדלקת מצית והצמדתו לפניה, הרי שגם העדה ג'. מ. מציינת שהנאשם קילל את השכן י. ולאחר מכן התחיל לריב עם ט. ג'. מציינת שהנאשם הדליק מצית וקירב אותה לפניה של ט. והיה יכול לשרוף את השיער שלה כאשר האירוע עצמו היה במרחק של פחות ממטר. גם העד י. ש. שהיה מעבר לשולחן חוזר על התיאור אותו מסרו ג'. וט. בהודעתו שהוגשה בהסכמה (ר' עמ' 1 ש' 5-7). עדותה של ט. נתמכת בגרסאות עדים אחרים גם ביחס לפרטים עובדתיים אשר לא צוינו בכתב האישום כך זו ציינה שהנאשם ירק על השולחן תיאור אשר מוצא ביטוי גם בעדותה של ג'..

אשר למעשה מגונה בפומבי שעניינו הוצאת איבר מינו של הנאשם, מצאתי ליתן אמון גם ביחס לרכיב זה של עדות ט. המתלוננת ציינה במפורש כי הבחינה באיבר מינו של הנאשם והסבירה באופן כן ואמיתי מדוע לא הרגישה בנוח לפרט זאת באופן מפורש בעדותה במשטרה (יוער כי הודעתה של העדה לא הוגשה מטעם ההגנה). בשעה שבית משפט מוצא את מכלול עדותה של הנ"ל כמהימנה ובשעה שלרבים מהפרטים אותם מסרה נמצאו תימוכין בעדויותיהם של יתרת עדי התביעה, לא מצאתי מדוע דווקא ביחס לרכיב זה תמצא העדה שלא לדייק.

לא למותר לציין כי בשעה שזו ציינה את שליפת איבר מינו של הנאשם, ניכר היה על פניה שזו אינה חשה בנוח לפרט הדבר. בית המשפט מוצא את הסברה מדוע לא ציינה הדבר במפורש במשטרה כמתקבל על הדעת ועולה בקנה אחד עם תחושותיה והרגשתה לאחר שהנאשם שלף את איבר מינו. אכן, ט. הינה העדה היחידה אשר מציינת באופן מפורש כי הבחינה באיבר מינו של הנאשם, יחד עם זאת, ככל שהדבר נוגע להשתלשלות הקונקרטית שקדמה למעשה זה, נמצאו תימוכין לדבריה, ור' בין היתר דברי העד י. ש. המציין כי: "הוא פתח את הריצרץ ואמר לט. 'בואי תמצצי לי'..."

ודוק, מדובר באירוע רק פרטים, הנוגע למספר רב של מתלוננים שנמשך על פני זמן רב בשעות הערב.

במצב דברים שכזה, אין לצפות כי כל העדים יוכלו להעיד על כל האמירות וכל המעשים לכל אורך האירוע. במובן מסוים, לו כך היו פני הדברים היה בזה כדי לפגוע במהימנותם של העדים. בהינתן כך, לא מצאתי את העובדה כי העד י. ש. לא הבחין באיבר מינו של הנאשם כנתון אשר יש בו בהכרח לשלול היתכנות מקרה שכזה כפי תיאורה של העדה ט. .

אלו סעיפי החוק הרלוונטיים לענייננו:

סעיף 348 לחוק העונשין, התשל"ז-1977

עמוד 12

(ו) בסימן זה, "מעשה מגונה" - מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים.

סעי' 349 : מעשה מגונה בפומבי:

(א) העושה מעשה מגונה בפומבי בפני אדם אחר, ללא הסכמתו, או העושה מעשה כאמור בכל מקום שהוא תוך ניצול יחסי תלות, מרות, חינוך, השגחה, עבודה או שירות, דינו - מאסר שנה.

נדמה כי גם אם מעשי הנאשם לא נעשו לצורך גירוי מיני אין ספק כי בשעה שאלו נאמרו כלפי המתלוננת עובר להטחה מילים קשות בפניה בכללן " שתמצוץ לו " הרי שיש בכך כדי לבזותה מבחינה מינית.

סעיף 4 - נסיון תקיפה סתם - איומים:

הרשעתו של הנאשם לאמור בסעיף 4 לכתב האישום מבוססת על עדויותיהם של ג'. י. ש. וט.. במועד הרלוונטי ג'. שהנה עולה חדשה הייתה שכנתו של הנאשם אם כי לא גרה עמו באותו הבניין. לא מצאתי בסיס לסכסוך נטען או סיבה מדוע זו תעליל על הנאשם. הדברים מקבלים משנה תוקף שעה שנכון למועד מסירת עדותה כבר עזבה את הדירה שגרה ואת השכונה .

עדותה ביחס לשימוש בשיפוד מעץ עולה בקנה אחד גם עם עדותה של ט. אשר אף ציינה כי בשעה שחשה שהנאשם עלול לעשות מעשה מסוכן ראתה לנכון להעלים את הסכין שהיה על השולחן. כך ראה גם עדותו של י. ש. אשר הוגשה בהסכמה אשר מציין את לקיחת השיפוד והן את האיומים כי ידקור אותה. מעבר לפירוט מילולי של הדברים ג'. ידעה להדגים בפני בית המשפט את אופן האחיזה והשימוש שעשה הנאשם בשיפוד. העדה דייקה בדבריה וכאשר לא הבחינה בחלק מההתרחשויות שקרו באותו ערב, ידעה לציין זאת. בית המשפט מוצא ליתן בדבריה אמון מלא וגם אם לא חזרה על אותו תיאור במדויק שציינה במשטרה אין לראות בכך סתירה לא כל שכן סתירה מהותית.

יודגש כי הנאשם כופר כפירה מלאה ביחס למעשים שביצע על פי הנטען כלפי ט. וג', ולדבריו כלל לא פתח את ריצ'רץ מכניסיו, אחז בשיפוד או הפנה אמירות "תמצצי לי" למי מהנוכחים הגם שהראיות לכך מבוססות על מספר עדים.

סעיפים 5-7 לכתב האישום - תקיפה הגורמת חבלה של ממש - מעשה מגונה בפומבי

אשר למיחוס לנאשם בסעיפים 5-7 הרי שגם ביחס לכך מדובר במכלול עדויות אשר משתלבות אחת עם השנייה ומחזקות את רעותה. העדה ד. העידה באופן גלוי על כל השתלשלות האירועים לרבות מכלול מערכת היחסים בינה לבין הנאשם וכך גם ביחס לדברים אשר ראתה אם לאו. העדה לא התחמקה מלחזור על האמירות שהפנתה מצידה כלפי הנאשם גם אם יש בהן כדי ללמד שזו לכאורה לא חששה מלהתעמת עם הנאשם וגם אם מדובר באמירות בוטות. התרשמות בית המשפט הינה כי זו לא חיפשה להגדיל באופן מלאכותי את חומרת מעשיו של הנאשם. גרסתה של העדה עולה בקנה אחד עם גרסתה של ט. וכך גם עדותו של י. ש. ועדותה של ג'. כל העדים מציינים כי הנאשם הוא זה שהחל

לתקוף את המתלוננת מבלי שזו נקטה מצידה באלימות כלפי הנאשם.

גם אם עדה זו לא יכלה לפרט באופן מדויק כיצד הותקפה על ידי הנאשם, הרי ממכלול העדויות עולה כי הנאשם הוא זה אשר תקף אותה על ידי אחיזת ידה ודחיפתה קדימה ולאחור וכתוצאה מכך גרם לה לשריטות בידה. מעשי נאשם ותקיפתה של ש. הותירו סימנים על ידה הימנית, סימנים אליהם הפנתה את בית המשפט בעדותה. בהקשר לכך, הרי שכבר בעת הגעת השוטרים לזירה, השוטר אסטון גיא מציין כי הבחין בשריטה בידה בצד ימין. מיקום השריטה, מתיישב גם כן אם האופן שבו העידו העדים השונים על אופן תפיסתה של המתלוננת ותקיפתה. כך גם יש בכך לשלול הטענה בדבר המצאה מאוחרת מצידה של המתלוננת למעשים שיוחסו לנאשם.

אשר לעבירה של מעשה מגונה בפומבי כלפי עדה זו, מצאתי כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק. בדומה לעדה ט., גם עדה זו מציינת שהנאשם הפנה כלפיה אמירות בעלות אופי מיני בכללן כי "יזיין אותה". יחד עם זאת, כאשר נתבקשה באופן מדוקדק לפרט מה הבחינה ציינה כי הבחינה בפתיחת הריצ'רץ' וכן ב"תנועת ההוצאה" יחד עם זאת לא ראתה את איבר מינו. כך גם במענה לשאלה האם יכול להיות שבסופם של דברים הנאשם לא הוציא את איבר מינו ענתה כי "יכול להיות". די בכך בהיעדר ראיה פוזיטיבית אחרת על מנת שהספק יפעל לטובתו של הנאשם. בהקשר לכך, ג. נחקרה אף היא ביחס ליכולתה להבחין באיבר מינו של הנאשם לאחר שזה הפנה כלפי ש. אמירות בעלות נופח מיני וגם היא מציינת שהבחינה בנאשם פותח את הריצ'רץ' אך לא ראתה את איבר מינו. נתון זה מחזק מסקנתי בנוסחה המתוארות לעיל, מצאתי כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הוציא בפועל את איבר מינו וחשף אותו בפני ש..

אשר למיוחס לנאשם בסעיפים 8, 9, 10 - מדובר במעשים המוכחים הן על ידי השוטרים השונים שהגיעו למקום והן על ידי עדי התביעה אשר בשלב זה איש איש על פי חלקו יכלו להבחין בהשתלשלות האירועים, גם ביחס לחלק זה של כתב האישום העדויות השונות מתיישבות אחת עם רעותה. כך ראה את עדותו של השוטר גיא אסטון אשר מציין כי הנאשם קילל ואיים מבעד לחלון לאחר שזה לא פתח את הדלת. בדומה ט. מספרת כי הבחינה בנאשם לאחר הגעת השוטרים יורק מעבר לחלון ומקלל אותם. גם ג'. חוזרת על אותו תיאור של קללות ויריקה לעבר השוטרים ובדומה ש. ד. מציינת את אותן קללות לעבר השוטרים בשעה שזה היה כבר בביתו.

אשר לעבירה שעניינה העלבת עובד ציבור ואיומים. הראיות נלמדות מדברי השוטר גיא אסטון כאשר הלכה למעשה גם הנאשם מאשר שהעליב ואיים על השוטר אם כי לדבריו עשה זאת לאחר שהותקף שלא כדין באמצעות שוקר חשמלי. כך ראה בין היתר דברי הנאשם בחקירתו הנגדית עת התבקש לפרט כיצד בדיוק לא דיבר יפה: **"איימתי עליו, אני אהרוג אותך. אני אראה לך מה זה. אתה יורה לי בשוקר חשמלי, כדי שפעם אחרת לא יעשה את זה. לא איימתי ולא התכוונתי לעשות את זה"** ובהמשך: **"אני מודה שדיברתי לא יפה לשוטר, וגם אם איימתי לא התכוונתי לזה. זה מהפחד אמרתי את זה"** (עמ' 67 שורה 3). וכן, **"אני לא אמרתי שאני אהרוס לו את החיים או אפטר אותו מהעבודה... מה שנכון שאני מודה שאיימתי ואני מבקש סליחה, זה לא היה בכוונה"** (עמ' 67 שורות 13-14). עוד ראה: **"שאלה: נכון שאיימת על השוטרים בתחנה ואמרת שתזיין אותו?"**

תשובה: זה שקר. איימתי עליהם בגלל השוקר החשמלי" (עמ' 69 שורות 28-29). שילוב דברי השוטר גיא אסטון על רקע הודעתו של הנאשם כאמור לעיל די בהם כדי להוכיח מעבר לספק סביר כי הדברים אכן נאמרו, וככל שהדבר נוגע לעבירת האיומים, מצאתי להרשיע את הנאשם גם בעבירות אלו.

בצד האמור לעיל, מצאתי לזכות את הנאשם מעבירת העלבת עובד ציבור וזאת מן הטעמים הבאים:

על פי הלכת אונגרפלד (דנ"פ 7383/08 אונגרפלד נ' מדינת ישראל מיום 11.7.11), עובר לבחינת התקיימות עבירת העלבת עובד ציבור, יש לאזן בין הזכות לחופש הביטוי לבין הגנה על עובד הציבור על מנת שיוכל למלא את תפקידו. מכאן שיש לבחון את הביטוי באמצעות שני מבחנים. האחד, המבחן התוכני, היינו האם המדובר בהעלבה המהווה פגיעה קשה בליבת כבודו של העובד, והאם מהווה היא פגיעה מהותית וקשה בגרעין המוסרי-ערכי ממנו שואב העובד את מקור כוחו וסמכותו. המבחן השני הוא מבחן הסתברותי, שתכליתו להגביל את תחום השתרעותה של העבירה רק על מקרים בהם קיימת הסתברות ברמת ודאות קרובה לפגיעה קשה בעובד ובמילוי תפקידו. ראה ע"פ (ירושלים) 30674-11-13 - מדינת ישראל נ' אלכסנדר אוסטרובסקי. תק-מח 2013(4), 31309.

יישום הלכת אונגרפלד מלמד כי אין די באמירות מעליבות ובוטות קשות, ככל שתהיינה, וראה בעניין זה גם רע"פ 229/12, צבי כהן נ' מ"י.

בענייננו, אין מחלוקת כי האמירות הכוללות, בין היתר, כינויו של השוטר "שרמוטה", "בן זונה" וכיוצ"ב, אינם גידופים אישיים הנוגעים לתכונותיו הפרטיות של עובד הציבור, ולמעשה מהווים המשך של אותן קללות בהן פצח הנאשם החל מהיותו בסמוך למתלוננים, המשכם בקללות שהפנה מעבר למרפסת ביתו, עובר למעצרו, כפי שמפורט בכתב האישום.

אין מחלוקת כי האמירות הללו בוצעו בשעה שהשוטרים ביצעו תפקידם כדין וביקשו לעצור את הנאשם.

בע"פ 7364-11-11 מחוזי חיפה נדון מקרה דומה למקרה שבפנינו, כאשר הנאשמת הטיחה שוטרים אמית בכלל "שרמוטות", "בני זונות" והעליבה את השוטרים בצד עבירה של תקיפת שוטרים ממנה זוכתה. במקרה זה ביהמ"ש המחוזי מצא כי יש באמירות אלו כדי להוות העלבת עובד ציבור (כאשר רע"פ שהוגש לעליון נדחה). יחד עם זאת, ביהמ"ש באותו מקרה שם דגש על נסיבות הכוללות של העבירה, לרבות העובדה כי אלו הופנו לשוטרים בשעה שהמון סבב סביבם וביקש למנוע מהם את מעצרו של אותו חשוד, ובכך גם היה כדי לפגוע פגיעה קשה בעובד ציבור ובמילוי תפקידו.

בענייננו, על רקע אמירתם של אותם ביטויים, לא מצאתי שיש בביטויים פוגעניים אלו כדי לפגוע בליבת כבודו של עובד הציבור או כי אלו יובילו לפגיעה קשה בתפקודו של השירות הציבורי. בכך לא היה די ולא הייתי מורה על זיכוי אלמלא נקודה נוספת שעלתה במהלך הראיות ונוגעת לשימוש שנעשה כלפי הנאשם בשוקר חשמלי. לא אקבע מסמרות האם השימוש נעשה כדין אם לא, וכך גם לא אקבע את סבירות השימוש, וזאת בין היתר נוכח כך שהנחיות המשטרה לגבי שימוש בשוקר חשמלי לא הובאו לעיונו של ביהמ"ש. יחד עם זאת, אין מחלוקת כי השוטר לא היה עובר לשימוש בשוקר חשמלי בסכנת חיים כלשהי. השוטר היה בעדיפות מספרית בולטת על הנאשם ויתכן, שוב מבלי שיהיה בכך לקבוע מסמרות, שניתן היה, חלף השימוש בשוקר, להפעיל כוח סביר ולהשתלט על הנאשם.

בנסיבות האמורות לעיל, בשעה שמדובר בקללות אשר מהוות המשך רציף לקללות שהפנה הנאשם כלפי כל מי שהיה בסביבתו, עובר למעצרו, ובשעה שהקללות ממשיכות לאחר שהופעל כלפי הנאשם שוקר חשמלי, ובשעה שאין מדובר

באמירות אישיות הנוגעות למאפייני מי מהשוטרים, מצאתי כי יש להורות על זיכוי של הנאשם מעבירת העלבת עובד ציבור.

חיזוק למסקנות אליהן הגעתי, בין אם לגבי הרשעתו של הנאשם, ובין אם לזיכוי מחלקן של העבירות, ניתן למצוא בפרשת ההגנה אשר מסתכמת בעדותו היחידה של הנאשם. אל מול כל שפורט לעיל ואל מול גרסאותיהם הסדורות של עדי התביעה מצאתי את גרסתו של הנאשם גרסה בלתי מהימנה ללא כל תימוכין. הנאשם לא נתן כל הסבר מדוע שורת עדי התביעה שהנם שכניו שחלקם מכירים אותו שנים רבות עוד בהיותו ילד, ימסרו פרטים מפלילים לגביו. הנאשם טען טענות בעלמא בדבר חששו שמן דהוא שילם לעדי התביעה על מנת שיפילו אותו. כך גם טען שהעד י. ש. ובדומה ש. ד. ניצלו את מצבו הפיזי על מנת "להפיל" עליו תיק.

מלבד דברי הנאשם, לא נמצאו כל עדים נוספים שיוכלו לתמוך בגרסתו כאשר ביחס לחלקם של האירועים הדבר היה מתבקש בפרט ככל שהדבר נוגע לאימו אשר כפי הנראה הייתה נוכחות בחלקם של האירועים וכך גם יכולה הייתה לאשש את טענתו בדבר התנהלותם הקלוקלת של השוטרים אם לאו כפי שנטען על ידי הנאשם. ביחס לעד י. ש. מסר הנאשם כי כעס עליו בשל כך שסירב לתת לאמו כיסא, ביחס לעדה ש. ד. ציין כי מחפשת לשים אותו בכלא. הנאשם התכחש גם לחלקים עובדתיים שעלו בגרסאות המתלוננים השונים שאין בהם כדי להפילו, בכללם העימות הפיזי שנערך בינו לבין ר. בנה של ש., הגם שלא יוחסה לו עבירה שכזו.

סייג השכרות:

במענה לכתב האיטום העלה ב"כ הנאשם את "הגנת השכרות": **על פי חומר הראיות, הנאשם היה בגילופין באופן שאף לא ניתן היה לחקור אותו כשנעצר...עבירות האיומים, מעשה מגונה, הפרעה לשוטר והעלבת עובד ציבור הינן עבירות של כוונה מיוחדת אשר לטענת ההגנה הנאשם לא היה מסוגל לגבשן נוכח שיכרותו".** (מענה מפורט בכתב מיום 26.11.13).

הגנת השכרות זכתה לכינוי "הגנה מדומה" שכן בפועל זו מרחיבה את אחריותו של מבצע העבירה אפילו היה חסר יכולת של ממש להבין את אשר עשה, את הפסול במעשיו או להמנע מעשיית המעשה ובדומה אפילו לא נתקיימו בו אחד מיסודות העבירה בה הוא מואשם.

הבסיס להיות סייג השכרות כהגנה מדומה נובע מדוקטרינת "התנהגות חופשית במקור". המחוקק מצא לנכון לייחס התקיימות עבירה חרף היותו של הנאשם במצב של שכרות מתוך שיקולי הרתעה ובהנחה כי מי שהכניס עצמו במודע למצב של שכרות, הרי הוא בבחינת מי שהיה אדיש לאפשרות כי יפגע באחד מהערכים המוגנים. די בכך שהשכרות היא מדעת ואין נפקא מינה שהמעשה הפלילי נעשה שלא מדעת (ר' ע"פ 6380/98 סרגי פטושקין נ' מדינת ישראל).

לכאורה, בשעה שאין מחלוקת בתיק שבפנינו שהנאשם מתוך התנהגות חופשית במקור שתה אלכוהול לא היה מקום להזדקק לטענת ההגנה שכן היה עליו לצפות ברמה של אדישות כי יכול ובהיותו תחת השפעת אלכוהול, יפגע בסביבתו.

חרף האמור לעיל, בית המשפט לא עוצר הילוכו ונדרש לסוגיה זו שכן חלקן של העבירות המיוחסות לנאשם דורשות כוונה או מניע מיוחדים ובאופן קונקרטי, יש ליתן הדעת לאפשרות גיבושה של כוונה מיוחדת בעבירות של אימים ומעשה מגונה בפומבי.

בתי המשפט נדרשו רבות לסוגיה זו. בפסק דין בע"פ 7164/10 ז'אן נ' מדינת ישראל סיכם בית המשפט העליון באופן את ההלכה הנוגעת לשאלה שבנדון אולם ככל שהדבר נוגע לסוגיית היסוד הנפשי המיוחד בעבירת אימים, הותיר זאת בית המשפט העליון בצריך עיון (ראה סעיף 18 לפסק דינו של כבוד השופט עמית).

ברע"פ 6382/11 קאדריה נ' מדינת ישראל, עניין זה כבר לא נותר בצריך עיון ונקבעה ההלכה לפיה לא ניתן להשתמש בדוקטרינת "התנהגות חופשית במקור" כדי לקבוע כחזקה שאינה ניתנת לסתירה לפיה לא זו בלבד שהתגבש אצל הנאשם היסוד הנפשי, אלא התגבש אצלו היסוד הנפשי המיוחד. ביחס לכך, בית המשפט מצין כי: **"יהיה בכך משום הרחבת יתר של אחריותו, על ידי הוספת שלב אחריות שמעבר למחשבה הפלילית הרגילה הנובעת מכניסתו ברצון למעגל השכרות, בחינת "חזקה בריבוע", שאינה צודקת.**" ראה הפירוט והפסיקה המובאים על ידי כבוד השופט רובינשטיין בפסק דין זה.

בנסיבות האמורות לעיל, בית המשפט נדרש לשאלת היותו של הנאשם שיכור במידת יכולתו לגבש את הכוונה המיוחדת בהתאם לראיות שנחשפו בפניו וזאת ביחס לאותן עבירות הדורשות מניע או מטרה מיוחדים.

רף ההוכחה הנדרש:

בטרם אפרט אותן ראיות ואגיע למסקנתי הסופית, אתייחס תחילה למבחנים שנקבעו בפסיקה ביחס לקביעה, האם אדם הינו במצב של שכרות חלקית או מלאה וזאת בהתאם ללשון סעיף 34ט' (ד) לחוק העונשין שזהו לשונו:

(ד) בסעיף זה, "מצב של שכרות" - מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלכוהולי, סם מסוכן או גורם מסמם אחר, ועקב כך הוא חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה.

(ה) סעיפים קטנים (א), (ב) ו-(ג) חלים גם על מי שלא היה חסר יכולת כאמור בסעיף קטן (ד), אך עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה."

בעניין ז', ציין בית המשפט העליון כי על מנת שאדם ייחשב ככזה הנמצא במצב של שכרות עליו לעבור משוכה גבוהה ביותר ואין די בכך שהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול וכך גם אין די בהוכחה שהנאשם שתי כמות גדולה של אלכוהול:

"הרף הנדרש בפסיקה הלשם הכרה במצב של שכרות והוא רף גבוה עד-אין-גבוה, ואנו מוצאים בפסיקה הדחיה שלטענה לתחולת סייגה שכרות והרעה אפילו בעבירה החמורה של רצח בכוונה תחילה, גם במצבים בהם הוכחש "רמת שכרות ושלמה מערערה ייתה גבוהה ועמוקה" (עניין אבליים, בעמ' 190), שהיתה תחת השפעת אלכוהול ומעצוריו הנפשיים התרופפו (עניין זלנצקי), שהיה "שתוילחלוטין ואחוזסחרחרת" (עניין רומנצקו), שהיה "שיכור מאוד בעת ביצועה מעשה" ותואר על ידי שוטרים ועדים כמי שהיה "במצב מסטול לגמרי,

שיכור מסריח, מזיע, רואים דבר כזה רק בסרטים" (עניין סטקלר פסקאות 66-67 לפסק דינה של השופטת ארבל).
בריכימדיניות משפטית ועומדת מאחורי רף גבוהה, וענייננו של המערער ארואינו מתקרב לרף זה, ולמיצער,
המערער לא הצביע על תשתית ועובדות מתמנהניתן להסיק כי פעל במצב של שכרות על כלתנאיה המצטברים כאמור לעיל"
(ראה עניין ז'אן, הדגשות שלי- ד.ב.ט.)

כך גם התייחס בית המשפט העליון ביחס לרף הנדרש לגבי הגנה של שכרות חלקית: "

גם לטענה של שכרות חלקית, יש להניח תשתית ראיתית, והרף להוכחתה אף הוא רף גבוה מאוד (כך, לדוגמה,
בעניין רומנצ'קו נדחתה טענה של שכרות חלקית למרות היותה הנאשם "שתוילחלוטין ואחוזסחרחרת").
על מנת לחסות תחת כנפיה הגנתה של שכרות חלקית,
היה על המערער להניח תשתית ראיתית שהייתה כדילה עלות ספק סביר ש"לא היה מודע בשעת מעשה להפרט מפרטיה עבי
רה" (עניין רומנצ'קו בפסקה 22 לפסק דינה של השופטת ברלינר) אף המערער לא עמד בנטל.
מה עוד שה טענה הועלתה לראשונה בשלבה הערעור,
ובריכיערכאתה הערעור אינה המקום המתאים לקבוע ממציאיו עובדה כגון דא.
המערער לא טען ממילא לא הוכיח כי לא היה מודע לפרט עובדתי מפרטיה עבירות בהן הורשע,
כגון העובדה שהוא נהג ברכב או כי מדובר בשוטרים (ראו: עניין צאלח; עניין חביבולין).

החלת דוקטרינת "התנהגות חופשית במקור" גם על שכרות חלקית מבוססת אף היא מתוך כך שאם: "לא נרשע את
העושה הנמצא במצב של שכרות חלקית בעבירה של התנהגות הכוללת יסוד של מטרה, כדאי לנאשם לטעון
להגנתה של שכרות חלקית במקום שכרות מלאה, לאחר שבכך הוא נהנה מכל העולמות מינוס גם לא נדרש
לעורר ספק סביר שהיה חסר יכולת של ממש וגם נהנה מצמצום אחריותו ליסוד נפשי של אדישות בעבירות
תוצאה.

מבחני העזר:

הפסיקה גיבשה מס' אינדיקציות כדי לבחון האם התקיימו התנאים הנדרשים להוכחת "מצב של שכרות" והאם נתגבשה
אצלו הכוונה המיוחדת.

"בבואו להכריע בשאלה האם נשללה כוונתו של מבצע עבירה בשל השפעת אלכוהול,
ישקול בית המשפט את השיקולים הבאים:
א. עדויות של אנשים או שוטרים שראו את הנאשם בסמוך למעשה, לגבי כמויות
האלכוהול ששתה או לגבי סימנים המעידים על שכרות.
ב. עדויות מומחים באשר למצב שכרותו של הנאשם על פי בדיקת דמו, ועל בסיס
חישוב מדעי של קצת ירידת רמת האלכוהול בגוף, תוך בחינת מצבו הקוגניטיבי של
הנאשם בהתייחס למאפייניו האישיים.
ג. פעולות מורכבות שביצע הנאשם לפני, במהלך ולאחר ביצוע המעשה, שמצביעות
על מודעות ורצון בתוצאות מעשהו, או על כך שלא היה שיכור בעת האירוע.
ד. עד כמה מסתברת תוצאת העבירה מן המעשה, ועד כמה היא נפרדת ממנו.
ה. הצהרות שהשמיע הנאשם בעת או בסמוך לביצוע המעשה, המעידות על כוונתו.
ו. עד כמה זוכר הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה לאחר ביצועה.

שיקולים אלה נועדו להכריע בשלוש השאלות הרלוונטיות לסייג השכרות החלקית" האם הטוען לסייג היה שיכור; האם לא היה ביכולתו לגבש כוונה לביצוע העבירה שבה הואשם; והאם קיים קשר סיבתי בין שכרותו לבין אי יכולתו לגבש את העבירה".

[ר' ע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (22.2.2007); ר' ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל, פסקה 63 (11.5.2006); ר' ע"פ 6331/11 אשתי נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (7.3.2013)].

מן התם אל הכא:

ב"כ הנאשם הפנה ראשית לעובדות כתב האישום בהם מצוין כי הנאשם היה בגילופין. מעבר לכך, הפנה לדו"ח של השוטר דדון אשר מחליט שלא לחקור אותו עקב מצבו הפיזי. כך גם מפנה לעדויות של המתלוננים השונים אשר מציינים, כי הנאשם היה שיכור תוך אמירות שמהן עולה שלא הבין מה שאמר. אליבא ב"כ הנאשם, כאשר מידת שכרותו של הנאשם הינה נתון רלוונטי וכבד משקל וכאשר הנאשם מתנהג כמי שמצוי תחת השפעת אלכוהול חרף כל זאת לא נערכה לנאשם בדיקת ינשוף או בדיקת דם, הרי שיש בכך מחדל חקירתי שאמור לפעול לטובתו.

חרף האמור לעיל, מצאתי לדחות הטענה באשר הנאשם לכל היותר עומד בתנאי אחד מבין שלושת התנאים המצטברים, היינו, זה לכל היותר היה תחת השפעת חומר אלכוהולי אולם לא ניתן לומר כי זה היה חסר יכולת של ממש להבין את אשר עשה או את הפסול במעשיו. הדברים אמורים הן ביחס לשאלת היותו של הנאשם בשכרות מלאה והן ביחס לשכרות חלקית.

בראש ובראשונה הגעתי למסקנה זו בהתבסס על גרסתו של הנאשם אשר בשורה ארוכה של אמירות (חלקן ספונטניות) שב וחזר על כך כי חרף כך ששתה, הבין היטב את מעשיו, היה מודע להם וזוכר את השתלשלות האירועים באופן ברור ומדויק. כך הפנה ביוזמתו שאלה לאחת מעדות התביעה: **"... את חושבת שאני הייתי שיכור, אני לא הייתי שיכור"** (עמ' 45 שורה 24). בדומה ראה: **"אני לא הייתי שיכור ואני זוכר הכל. הייתי בהכרה מלאה"** (עמ' 63 שורות 1-2). עוד ראה: **"שאלה: אתה זוכר שהמשטרה ביקשה ממך לפתוח את הדלת? תשובה: אני זוכר הכל"** (עמ' 63 שורות 25-26).

בחקירתו הנגדית הנאשם הגדיר את מצבו, מבחינת שכרות, כאדם: **"לא הייתי סחי, אחד שהוא ראש נקי, לא אלכוהול לא סטלות הייתי שתוי אבל זוכר הכל, הייתי שיכור אבל לא שתוי מת"** (עמ' 64 שורות 25-26). בדומה ראה: **"זכרתי כל מה שקרה באירוע, רק כשהעירו אותי משינה גם את זה אני זוכר בבית"** (עמ' 64 שורות 30-31). עוד ראה בחקירתו הנגדית, לאחר שביקש להתייחס לדבריו של העד, יוסי ששון, ציין הנאשם כי: **"אמרתי לך שלא הייתי שיכור, אלא בהכרה מלאה, שיכור זה אחד ששונה 7-10 כוסות"**.

הדברים הגיעו לכדי כך שבעת שב"כ של הנאשם חקר עדים מתוך כוונה לבסס את הגנת השכרות, הנאשם ביוזמתו התפרץ לעבר בא כוחו וצעק כי לא היה שיכור: **ש. יש מקרים שהוא לא זוכר מה שהוא עשה אחרי שהוא שתה?**

הנאשם:

אני הכול זוכר, אני שתיתי רק שתי כוסות. אני זוכר כל דבר ודבר באותו ערב.

ש. יש מקרים שבהם הוא לא זוכר מה שהוא עשה?

ת. כן.

הנאשם: (בפנייה לבא כוחו ד.ב.ט)

תגיד לי, מה אתה אומר לי שאני לא זוכר? אני זוכר כל דבר ודבר. אתה תובע אתה, לא סניגור. אני מודה ששתיתי שתי כוסות וודקה, והשוטר שהיה פה היום דיברתי אליו לא יפה, וכמה שוטרים דיברתי איתם לא יפה, ואני מודה שלא הייתי בסדר, וגם הם לא היו בסדר שהם ירו בי עם האקדח שוקר.

כך גם פנה הנאשם פעם נוספת במהלך חקירתה של העדה ג. לבא כוחו, והטיח בו: "מה האינטרס שלך לשכנע אותי שהייתי שיכור?" (ראה עמוד 46 לפרוטוקול).

נדמה כי די בדברים אלו כדי לפסול את טענת השכרות או טענת השכרות החלקית. בשעה שהנאשם בעצמו מתכחש לטענת ההגנה ועומד על כך שזכר את פרטי האירוע ופעל באופן מודע למעשיו, טענתו המשפטית של בא כוחו של הנאשם מתנפצת אל מול דבריו הנכוחים של מרשו.

למעלה מן הצורך יצוין כי גם העדים עצמם בצד התייחסות להיותו של הנאשם תחת השפעת אלכוהול, ידעו לציין כי זה ידע מה הוא אומר, וכי שכרותו לא הייתה ברמה כזו שלא הבין את טיב מעשיו. בפרט אמורים הדברים לעדותו של העד י. ש., אשר מציין כי חרף היותו של הנאשם שיכור ידע על מה הוא מדבר, ראה עמוד 50 לפרוטוקול. כך גם עולה שמדברי הנאשם שכמות האלכוהול אותה שתה לא הייתה חריגה באופן שגם ללא בדיקה מדעית ניתן לומר שיכלה לשלול את יכולתו להבין הפסול במעשיו או לגבש הכוונה המיוחדת. בהקשר לכך הנאשם מציין ששתה שתי כוסיות של וודקה, יחד עם משקה אנרגיה.

התיאור בדבר התנהלותו הפיזית של הנאשם מלמדת אף היא כי הנאשם יכול היה לבצע פעולות פיזיות רבות בכללן לשבת על נדנדה, לנוע ממקום למקום, לעלות אל ביתו ולרדת, ובוודאי שאין לדבר על מי ש"נמרח על הרצפה", הקיא ללא כל שליטה מלאה או חלקית בתנועותיו.

לנאשם הסברים לגבי חלק מאמירותיו שהופנו כלפי המתלוננים. כך ביחס לעד י. ש., ציין כי כעס על האופן שזה דיבר כלפיו וכן על כך שלא נתן לאמו כיסא. ביחס לשוטר ציין כי פעל מתוך כך שלדבריו הפעיל שוקר חשמלי ללא סיבה מוצדקת. אין בהסברים אלו כדי להצדיק את מעשיו של הנאשם אולם יש בהם מבחינתו הסובייקטיבית של הנאשם "היגיון" ומכאן מלמדים על כך שהבין את משמעות מעשיו.

לסיכום, לא מצאתי לקבל את סייג השכרות שכן לא הוכח שהנאשם היה במצב בו לא הבין את הפסול במעשיו, לא יכול היה להימנע מביצוע המעשים וכך גם לא מצאתי כי השפעת אלכוהול הביאה אותו למצב שלא להיות מודע לאחר מיסודות העבירה הדורשים מטרה או מניע מיוחדים.

סיכום:

בהינתן כך שבית המשפט רוכש אמון מלא לגרסאות המתלוננים, ומאידך, דוחה מכל את גרסת הנאשם, ובהינתן כך שיש בהסתייגויות האמורות כדי להקים את העבירות המיוחסות לנאשם, הנני מרשיעו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, בצד זיכוי מעבירה של מעשה מגונה בפומבי והעלבת עובד ציבור.

ניתנה והודעה היום י"א שבט תשע"ד, 12/01/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 28.1.14 שעה 14:30 באולם המעצרים.

הנאשם יובא לדיון באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום י"א שבט תשע"ד, 12/01/2014 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט